

וְתִתְּאִין

דהיינו שהשמן והקטורת שהם המוחין מהחור"ב הם משמחים את המלכות הנקראת לב ע"ש ל"ב נתיבות החתומים בה ועי"כ הוא השמחה של העליונים והתחתונים כי אז כולם מקבלים את שפע הייחוד העליון של החור"ב (רמ"ק).

שמחת המועדים היא שמחת הקב"ה

רַבִּי אֵבָא פִּתַּח לבאר את מש"כ, (תהלים לב), **שִׂמְחוּ בַיהוָה וְגִילוּ**

צְדִיקִים דהיינו שצריך לשמוח בקב"ה, (שִׂמְחוּ בַיהוָה כְּמָה דְאַתְּ אָמַר)

וּכְתִיב וכן כתוב עוד, (תהלים קיח) **זֶה הַיּוֹם עָשָׂה יְהוָה נְגִילָה**

וְנִשְׂמְחָה בּוֹ ואומר רבי אבא. **וְאוֹקְמוּהָ, דְהָא בְּקוֹדֶשָׁא בְּרִיךְ**

הוּא (נ"א בְּמוֹעֲדֵי) **בְּעֵי לְמַחְדֵּי, וְלֹאֲנַתְרָא אֲנַפִּין, וְיִשְׁתַּכַּח**

בַּר נֶשׁ בְּתַרְוָה שכבר ביארוהו החברים [לד] שלכן כתוב 'ונשמחה בו' כי צריך

לשמוח במועדים בקב"ה שהוא סוד ז"א ועי"כ יאירו פני הז"א משפע הבינה ששם שורש

השמחה ועי"כ גם האדם ימצא בשמחה (קרני אור), **בְּגִין דְּהֵתוּא חֲדוּהָ**

דְּקֹדֶשָׁא בְּרִיךְ הוּא הַיּוֹם, דְּכְתִיב נְגִילָה וְנִשְׂמְחָה בּוֹ

בְּיוֹמָא כי שמחת המועדים היא שמחת הקב"ה שהוא סוד ז"א מאחר שנשפע עליו שפע

מהבינה ולכן כתוב 'נגילה ונשמחה בו' דהיינו שנשמח בשמחת המועדים כי אז מאירה

הארת הבינה שהיא שורש השמחה. **בו: בְּקוֹדֶשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וְכִלְאֵ**

אור הרשב"י

לשמות, אם ביום ואם בהקב"ה, ובה שלמה

ופירש נגילה ונשמחה בך, בך בתורתך, בך

בישועתך.

[לד] כדאיתא בפסיקתא דרב כהנא פיסקא כב

זה היום עשה יי' נגילה ונשמחה בו (תהלים

קיה: כד). א"ר אבין ואין אנו יודעין כמה

הלימוד היומני

ניתן להקדיש עבור הנצחות או לרפואה / הצלחה טל' 02-6249000

חֹד מִלָּה וכן נשמח 'בו' בקב"ה שהוא סוד ז"א כי הוא העיקר לקבלת השמחה מהבינה ועי"כ ישראל שמחים והכל הוא דבר אחד כי מאחר שבמועדים ז"א מקבל את שפע השמחה מהבינה אז גם ישראל מקבלים ממנו את שפע השמחה (רמ"ק).

שמחו בה' וגילו צדיקים והרנינו כל ישרי לב

שִׂמְחוּ בַיהוָה ומש"כ שמחו בה' פירושו, **כִּד דִּינִין אַתְּפַפִּיין, וְרַחֲמֵי אַתְּעֵרוּ, וְכִד מִתְעֵרֵי רַחֲמֵי, כְּדִין וְגִילוּ צְדִיקִים, (כְּתִיב) צְדִיק וְצַדִּיק מִתְבָּרְכָאן כַּחְדָּא, דְּאַקְרוּן צְדִיקִים, כְּמָה דְאַתְמוֹר** שכאשר הדינים נכנעים ונמתקים מתעוררים הרחמים וכאשר מתעוררים הרחמים אז נאמר וגילו צדיקים כי אז היסוד הנקרא צדיק והמלכות הנקרא צדק מתחברים כאחד והם שמחים משפע השמחה שבבינה וכשהם ביחד הם נקראים צדיקים כמו שלמדנו, **דְּהָא אֱלִין מִתְבָּרְכָאן (ס"א מְבָרְכִין) לְעֵלְמִין, וְחֻדְאן לְעֵלְמִין פְּלָהוּ. וְהֶרְנִינוּ כָּל יִשְׂרָאֵל לֵב, אֱלִין בְּנֵי מְהִימְנוּתָא, לְאַתְקִשְׁרָא בְּהוּ** והיסוד והמלכות רמוזים יחד במש"כ צדיקים כי אי אפשר להפריד ביניהם ולכן הם מקבלים את השפע כשהם ביחד לעולמים ועי"כ הם משמחים את כל העולמות בי"ע משפע הבינה, ואז נאמר 'והרנינו כל ישרי לב' ופירושו שהם בני האמונה שנשמתם מהאצילות הנקרא אמונה והם הראויים להיקשר בקשר היסוד והמלכות דאצילות.

ע"י המעשים שלמטה מתעוררים המעשים של מעלה

וּבְכֹלֵּא, בְּעֵי עוֹבְדָא לְתַתָּא, לְאַתְעָרָא לְעֵילָא ובכל דבר

צריך להראותו במעשה בכדי שיתעורר המעשה העליון שהוא מכון כנגדו.

תָּא חַוִּי, מֵאֵן דְּאָמַר דְּלָא בְּעֵיָא עוֹבְדָא בְּכֹלֵּא, אוּ מְלִין

לְאַפְקָא לֹון וּלְמַעְבַּד קְלָא בְּהוּ, תִּיפַח רוּחִיהּ בא וראה שמי

שאומר שלא צריך להראות מעשה למטה בכל דבר מצוה או שלא צריכים להוציא ולבטא

דיבורים בפיו וכן לא צריך לעשות קול ולהשמיע בשפתיו באותם הדיבורים של המצוות

התלויות בדיבור בכדי לעורר את שורשם למעלה, אז תיפח רוחו כי זהו דעת המינים

שאומרים שאין רצון הקב"ה במעשה אלא רק במחשבה, וענין המצוות הוא רק לקרב את

האדם שיתחנך בידיעת ה' אבל אין חפץ בהם הקב"ה כי הם חומרניים אלא רק תכליתם הוא

לזכירת וידיעת הקב"ה ולכן מי שזוכר ומאמין בקב"ה בלעדס אין צריך לו לקיימם, ולכן

האומר כך תיפח רוחו וימות (רמ"ק). **וְהָא הָכָא פְּרִשְׁתָּא דָּא אוֹכַח,**

אֲדִלְקוּת בּוֹצִינִיָּא, וּקְטָרַת בּוֹסְמִין והרי כאן הפרשה מוכיחה על כך

שצריך לעשות מעשה בהדלקת הנרות ובקטורת הסמים, (פְּחָדָא בְּגִין) **דְּכִתִּיב**

שעליהם כתוב בפסוק, **שֶׁמֶן וּקְטָרַת יִשְׁמַח לֵב** כי ע"כ נשפעת השמחה

מהבינה אל המלכות הנקראת לב. (וּבְהָאֵי) **וּבְעוֹבְדָא דָּא אֲשֶׁתְּכַח**

אֲדִלְקוּתָא לְעֵילָא וְחֲדוּתָא לְתַתָּא (ס"א אֲדִלְקוּתָא וְחֲדוּתָא לְעֵילָא

וּתַתָּא) **וְאִתְקַשְׁרוּתָא כְּחֲדָא כְּדָקָא יְאוּת** ורק ע"י המעשה הזה

נמצאים ההדלקה והשמחה למעלה ולמטה כי ע"י המנורה והקטורת מאירים ושמים הז"ת

ומשפיעים את השפע לתחתונים ואז מתקשרים כולם ביחד כראוי, דהיינו שע"כ מתייחדים החו"ב ומשפיעים את שפעם לכולם ביחד כראוי. (ובְּעוֹבְדָא דְּלִתְתָּא אֲתָעַר עוֹבְדָא דְּלַעִילָא) **אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, מְזִבַּח דְּלִתְתָּא, אֲתָעַר מְזִבַּח אַחֲרָא** ואומר רבי יהודה שע"י העבודה במזבח התחתון שבעוה"ז מתעורר המלכות שהיא בסוד המזבח העליון. **כִּהֵן דְּלִתְתָּא, אֲתָעַר כִּהֵן אַחֲרָא. בְּעוֹבְדָא דְּלִתְתָּא, אֲתָעַר עוֹבְדָא לַעִילָא** וכן ע"י עבודת הכהן למטה בביה"ק מתעורר הכהן העליון שהוא החסד דו"א כי רק ע"י המעשה שלמטה מתעורר המעשה של מעלה.

רבי יוסי מקשה מדוע אסור לדבר בשבת דיבורי חול

רַבִּי יוֹסִי וְרַבִּי יִצְחָק הָווּ אֲזִילֵי בְּאוֹרְחָא, אָמַר רַבִּי יוֹסִי לְרַבִּי יִצְחָק, כִּתִּיב רַבִּי יוֹסִי וְרַבִּי יִצְחָק הָיוּ הוֹלְכִים בְּדֶרֶךְ וְשָׂאֵל רַבִּי יוֹסִי אֶת רַבִּי יִצְחָק שֶׁהָרִי כְּתוּב בַּפְּסוּק (ישעיה נח) וְקָרְאתָ לַשַּׁבָּת עֲנֵג לְקָדוֹשׁ יְהוָה מְכַבֵּד [לה] וְגו' והנה מש"כ, וְכִבְדֹתוֹ מַעֲשׂוֹת דְּרַכִּיךָ שְׁפִיר יפה הוא כי אסור לעשות בשבת מעשה חול. **אַבְל מְמַצּוֹא**

אור הרשב"י

השבת שקדשו המקום תקרא יום מכובד מבלי עשות בו מלאכה של חול ולא בקריאת שם לבד אלא תכבדו בו ענייניך מבלי מצוא בו הפצץ שלא תעשה בו הפצץ מדברים האסורים בשבת ומלדבר בו דבר הנאסר בשבת כחשבונות וכיוצא (מצודות).

[לה] וביאור הפסוק ע"פ פשוטו שאם תשיב משבת ר"ל אם החוקת בדרך לצאת חוץ לתחום ונזכרת שהוא שבת והשבות רגלך בעבור השבת וכן אם תשוב מעשות הפצץ אחד מן המלאכות האסורות וכן תקרא את השבת יום עונג שיהיה מיוחד לך להתענג בו שהוא יום